

Sygn. akt III U 62/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	stażysta Sylwia Zarzecka Balcer

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2018r. w Suwałkach

sprawy **K. K.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rekompensatę

w związku z odwołaniem K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 28 listopada 2017 r. znak (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje K. K. prawo do rekompensaty;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz K. K. 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt III U 62/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 18.11.2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.) i ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 965 ze zm.) odmówił K. K. prawa do rekompensaty, ponieważ nie udowodnił on 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych, z uwagi na braki formalne świadectwa pracy.

W odwołaniu od tej decyzji K. K. wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do rekompensaty. Domagał się uwzględnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w okresie od 1.08.1974 r. do 31.03.1999 r., gdyż w tym czasie wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

K. K. (ur.(...)) wystąpił z wnioskiem o emeryturę z rekompensatą. Decyzją z 28.11.2017 r. przyznano mu prawo do emerytury na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.) począwszy od 1.10.2017 r., odmówiono natomiast prawa do rekompensaty z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie uwzględnił żadnego okresu zatrudnienia, wskazując na braki formalne przedłożonych świadectw pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca przedstawił trzy dokumenty potwierdzające wykonywanie pracy w warunkach szczególnych: dwa świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione 31.03.1999 r. przez Syndyka Masy Upadłości (...) Spółdzielni (...) w P. potwierdzające zatrudnienie od 1.05.1981 r. do 31.12.1984 r. i od 21.07.1990 r. do 31.03.1999 r. w(...)w P., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz zaświadczenie wykonywania prac w szczególnych warunkach sporządzone 10.03.1999 r. przez Spółdzielnię (...) w B. i podpisane przez Prezesa Zarządu, stwierdzające, że K. K. był zatrudniony w tej spółdzielni (...)w P. od 1.08.1974 r. do 31.08.1976 r. i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Sąd pozyskał akta osobowe wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia od 1.08.1974 r. do 31.03.1999 r. Akta te są kompletne, zawierają umowy o pracę, zakresy czynności, informacje o zmianach wynagrodzenia, potwierdzenia przejścia do innego pracodawcy w związku z reorganizacją i inne (koperta k.31). Na podstawie tych akt, zeznań świadków J. N. i J. Z. oraz wyjaśnień wnioskodawcy, Sąd ustalił, że K. K. wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zatrudniony był w:

1. Spółdzielni (...) w B. od 1.08.1974 r. do 31.08.1976 r.;
2. Spółdzielni (...) w B. od 1.09.1976 r. do 16.11.1977 r.;
3. Spółdzielni (...)w G. od 17.11.1977 r. do 30.04.1981 r.;
4. (...)w P. od 1.05.1981 r do 31.12.1984 r.;
5. (...)w S. P. w P. od 1.01.1985 r. do 20.07.1990 r.;
6. (...)w P. od 21.07.1990 r. do 31.03.1999 r.

Zmiana pracodawcy nie powodowała faktycznej zmiany miejsca pracy. Przez wszystkie wymienione okresy K. K. pracował na stanowisku kierowcy samochodu cysterny, którym zwoził mleko od rolników do (...)w P.. Praca ta wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nawet awaria samochodu nie powodowała przestoju, gdyż mleko musiało być odebrane, a w związku z tym kierowca przesiadał się na inny samochód, którym dysponował pracodawca. Zatrudnienie odwołującego w tych zakładach było rozpoznawane łącznie, gdyż od 01.08.1974 r. do 31.03.1999 r. pracował w jednej placówce, która na przestrzeni lat ulegała kolejnym przekształceniom. Reorganizacje te polegały na zmianie nazwy zakładu i jego organizacji, natomiast baza sprzętowa, osobowa (pracownicy) oraz ogólny charakter działania zakładu pozostawał niezmienny. Za wszystkie okresy odwołujący nie posiadał świadectw pracy w warunkach szczególnych. Z dokumentacji pracowniczej wynikało jednak, iż odwołujący był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy i wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony przez okres powyżej wymaganych 15 lat.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 664 ze zm.) rekompensata jest odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w

szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat (art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych).

Wykonywanie pracy w warunkach szczególnych kwalifikuje się zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.). Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Przepisami, do których odsyła art. 32 ust. 4 tej ustawy jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie

z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia pracami w szczególnych warunkach są prace wymienione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Wnioskodawca nie przedstawił za cały okres świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, a przedstawione zawiera braki formalne. Świadectwo takie nie jest jednak jedynym dowodem na okoliczność świadczenia pracy w warunkach szczególnych. Świadectwo wykonywania pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu przepisu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest ani organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. W postępowaniu sądowym traktuje się je jako dokument prywatny w rozumieniu przepisu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Dlatego sama treść świadectwa jest niewystarczająca (nie przesądza) na etapie sądowego postępowania odwoławczego czy dana praca była faktycznie pracą w szczególnych warunkach. Wymaga ono weryfikacji i oparcia posiadanej przez zakład pracy dokumentacji z akt osobowych pracodawcy oraz w razie możliwości przy pomocy zeznań świadków i wnioskodawcy. Istotne jest faktyczne wykonywanie czynności a nie nazwa stanowiska zajmowanego przez pracownika.

W tych okolicznościach należało przyjąć, że odwołujący legitymuje się wymaganym 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, gdyż wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymienione w wykazie A dział VIII pkt 2 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) przez co nabył prawo do rekompensaty, przyznawanej w formie dodatku do kapitału początkowego - art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Świadczenie to jest przyznawane tym ubezpieczonym, którzy nie mają możliwości skorzystania z emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), ani z emerytury pomostowej. Wnioskodawca spełnia wszystkie warunki do nabycia prawa do rekompensaty

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz.1804 ze zm.).